

още веднъжъ грѣха си и посѣга съ револвера „да спаси вѣрата на мъжа си въ нейната любовъ“. „Това е изкупление“, заявява тя, но въ това заявление има и театралностъ и принуденостъ — сякашъ се разрешава не психологическа, а нравствена проблема. Не изяснено остава, защо „не може да се заличи съмнението въ настоящето“, щомъ тя обяснява тъй убедително сжщината на грѣха си. Това е било, вече не е. Станало е за моментъ. Или чувствува още нѣщо къмъ Витанова, и то я прави несвободна, както е загатнато въ I действие?

Витановъ иска да ѝ цѣлуне ржцетъ. Бистра: — Не... не... да! Цѣлунете ги... Нѣкога Вие ги стиснахте така, че азъ се превихъ...

Изобщо цѣлото действие гнети не само съ тежкитъ преживявания на лицата, но и съ мрачната имъ философия, пѣкъ и съ разсждъчността имъ. Трагедията не се разрешава, осложнява се, затруднява се сякашъ нарочно съ разсждъчнитъ основания на единъ песимистиченъ свѣтогледъ.

КАКЪ ЕХОТО ЗАГЛѢХВА

Съ основание епилогътъ е нареченъ разказъ, но въ него има лирика и философия на случилото се. Краятъ, съ това повторение на женската изневѣра, освѣтлява ярко основната идея на автора за природата на „вѣчната жена“. Епилогътъ страда, обаче, отъ липса на единство и стегнатостъ — разхвърленостъ има въ мислитъ и преживяванията на многото лица, пѣкъ и въ разрешението на драмата. Не е ясно, къде е центърътъ: въ трагедията на Бистра